

דפי חי"ר

הסתערות ללא פאתוס

נובעיות חיל-הרגלים השב"י

מיוז צומשטיין

אנחנו מאמינים באמונה שלמה, שלמרכיבים הנפשיים יש השפעה רבה על כושר הלחימה של חיל-הרגלים ועל הרמה של תיפעול נשקו.

כרם, ידוע לנו, שהצד הרוחני אינו בא לידי ביטוי כאשר הנסיבות הטכניות-המוחשיות הן הקובעות. האדם, שהוא כבד מן האויר, לא יוכל לעוף בלי עזרת הטכניקה, אף אם הוא בעל רצון נפשי עז ביותר. לכן עלינו לבחון את שלב ההסתערות מנקודת-ראות טכנית, כדי לקבוע, מה נחוץ להצלחת ההסתערות. תקנון "ניהול פלוגת רובאים" (מה-1 במרס 1964) מתאר את ההסתערות כלהלן:

סעיף 88: הזינוק נעשה מתוך עמדת-הזינוק, שהיא המחסה האחרון אליו מגיעה היחידה בחיפוי-אש או בחסות השטח, מזג האויר, הלילה, העשן או הערפל; היא מרוחקת כ-50 עד 200 מ' מהאויב.

סעיף 90: תבנית ההסתערות היא שרשרת עם רוחים קטנים מהרגיל (כ-5 מ').

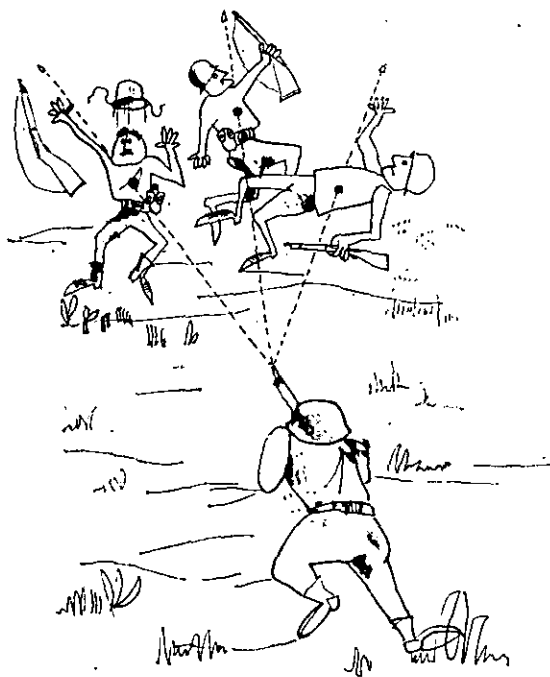
סעיף 91: היחידה עוברת את המרחק בין עמדת-הזינוק לבין האויב בזינוק רצוף. במ-קום שפני-השטח (שטח עולה, גדריתיל ועוד) אינם מאפשרים זינוק רצוף, יש לבצע את ההסתערות בריצה קלה.

יש להתגבר על התנגדות האויב, במשך הזינוק, על-ידי אש מהמותן (בצרורות, או באש בודדת מהירה).

סעיף 92: בפריצה לתוך עמדות האויב מזנקת

היחידה על האויב בהתלהבות, ולעתים קרובות בצעקות, ומחסלת אותו על-ידי יריות מטוח-מגע או בנשק קר.

הסתערות המחלקה והפלוגה מתנהלת לפי אר-תם הכללים. אין להטיל על מחלקת הרובאים יעד להסתערות, שרוחבו עולה על 100 מ'. סעיף 274: פלוגת הרובאים היא הגוף הגדול ביותר העורך הסתערות כגוף אחד.

ראש-החץ או השרשרת הם תבניות ההסתערות הרגילות. מפקד הפלוגה קובע את יעד ההסתערות לכל מחלקה. מחלקות הדרג השני יופעלו לניצול ההצלחה במקומות ההבקעה למערך האויב.

עד כאן — לשון התקנות. מהו הסיכוי המ-עשי לבצע הסתערות כזו?

נצא מתוך הנחה, שהמגן המחזיק ביעד ההסתערות חמוש בנשק בעל כושר דומה לזה של רובה הסער השב"י. הבעיה שתע-מוד בפני המגן: כיצד לחסל כוח, החזק ממנו פי שלושה, במשך הזמן שהתוקף מו-נק. במושגים של קליעה: מהם הסיכויים לפגוע במטרה בגודל דמות, המתקדמת לכי-וון הקלע במשך שניות מספר בקו ישר פחות או יותר? נניח, שהמגן נוצר את אשו עד שהתוקף גלוי כולו ונמצא בטוח קרוב, ואז הוא מנחית עליו מכת-אש מפתיעה. לפי סעיף 88 של התקנון שהובא לעיל, טו-ח היריה הקרוב ביותר יהיה כ-50 מ' והרחוק ביותר כ-100 מ'. הנסיון מורה, שכדי לפגוע ברובה-סער במטרה ששטחה 0.6 מ"ר מטוח

של 200 מ' נחוצה יריה אחת בלבד. כלומר, כל יריה היא פגיעה! ככל שהטוח קטן יותר, התוצאה טובה יותר.

מהו משך-הזמן שעומד לרשות המגן, כדי לירות?

בבית הספר של חיל הרגלים (השב"י), מקום שמלמדים ומתרגלים את הזינוק לפי כללים קבועים, צריך כל טירון לעבור מבחן לפי הכללים כלהלן:

מסלול הזינוק — 80 מ'; הזינוק — משכיבה בשטח מישורי. הצידוד: מדי-קרב; תרמיל-גב; נעליים גבוהות עם קרסוליות; כידון; קסדה; רובה-סער; סה"כ — ציוד אישי שמשקלו 15 ק"ג.

יש לעבור את מסלול הזינוק תוך 17 שניות. אם ניקח בחשבון את העובדה, שהתוקף צריך לבצע את הזינוק לא בחצר הנוחה של הקסרי-קטין, אלא על הקרקע של שדה-הקרב, שבדרך כלל אינה שטוחה — יש לשער, שבמקרה הטוב ביותר יארך הזינוק 20 שניות (זה המקרה הגרוע לגבי המגן).

בפרק זמן זה יורה הרובאי 8-12 יריות.

גם אם ניקח בחשבון את הנסיבות המפרי-עות בקרב (עצבנות, ראות גרועה, בלבול בזיהוי מטרות ועוד), מתקבל, שכל מגן, גם בתנאים הגרועים ביותר, יחסל כמה מן ה-תוקפים.

החישובים והנסיון מדברים בעד עצמם. כל ההסתערות בשטח פתוח תגרום לתוקף אבי-דות כבדות, אם רק ידע המגן להפעיל את נשקו כראוי. גם מהירות ההסתערות אינה מונעת את פגיעות המגן, ופחות מזה עוזרת ריצה בויגז. יותר מתמיד עלינו להכשיר את חיל-הרגלים לנצל את פני הקרקע כמי-טב יכולתו ולהתקרב אל האויב מאחורי מחסה. אין זאת אומרת, שאפשר יהיה לותר לגמרי על ההסתערות; יש להניח, שיהיו עוד מקרים בהם יסתערו כיתות ומחלקות על האויב בלי להתחשב באשו. החימוש החדש של האויב בכוח ואמצעי המיכון החדשים של שדה-הקרב מחייבים אותנו לחפש גישה חדשה לנושא זה. עלינו לשכוח את ההשקפה של המאה הקודמת, הרואה בהסתערות מעשה גבורה, ולאמץ לנו תפיסה, אשר מתחשבת באפשרויותיו של החייל האמין, אך אינה מתעלמת מהתנאים הטכניים והמציאותיים של שדה הקרב.